

ning, der var baaret til Verden af den grundtvigske Salmesang, og som aldrig tabte Præget af sin digteriske Oprindelse.

Det var dog ikke Fremstillingsmaaden, der særlig fængslede Per. For Billedtalens Fortryllelse havde hans Udvikling i Matematikens og Naturvidenskabernes Skole gjort ham saa temmelig uimodtagelig. Det var stadig Beviset, han søgte bag de mange smukke Ord; det var Tanken, han forfulgte for at naa til Klarhed over Livets store Mysterium, der var begyndt at blive indtil Fortvivelse dunkelt for ham.

Allerede hans to Samtaler med Pastor Blomberg havde givet ham en Forestilling om dennes Kristendom, som var saa ulig den, hvori han selv var bleven opdraget. Først nu gik det dog rigtigt op for ham, hvor langt man selv i kirkelige Krese var kommen bort fra Fortidens skumle Rettroenhed med dens Brændemærkning af Kødet, dens Korsfæstelse af Forstanden, med den hele middelalderlige Sjæletortur, som kun en Taagedrøm om Paradisets Herligheder søgte at forsøde. Her var intet, der skræmmede Tanken eller oprørte Følelsen, intet, der blev borte i Spekulationens Skyer eller fortonede i Anelsernes Taager. Her var frem for alt ingen Modsigelser at overvinde. Tilværelsens Mysterium udfoldede sig her i enfoldig Klarhed. Alt syntes saa lige til, næsten selvfølgeligt, og desuden paa en helt vidunderlig Maade praktisk tilpasset Menneskenes Behov. Djævelen blev med godt Humør sat paa Pulterkammeret som et Foster af opskræmt Munkefantasi, og om Troen paa en evig Fordømmelse hed det rent ud, at den var barbarisk og afskyelig og stred mod de Kristnes Forestilling om Gud som en alkærlig Fader. Om det Hin-